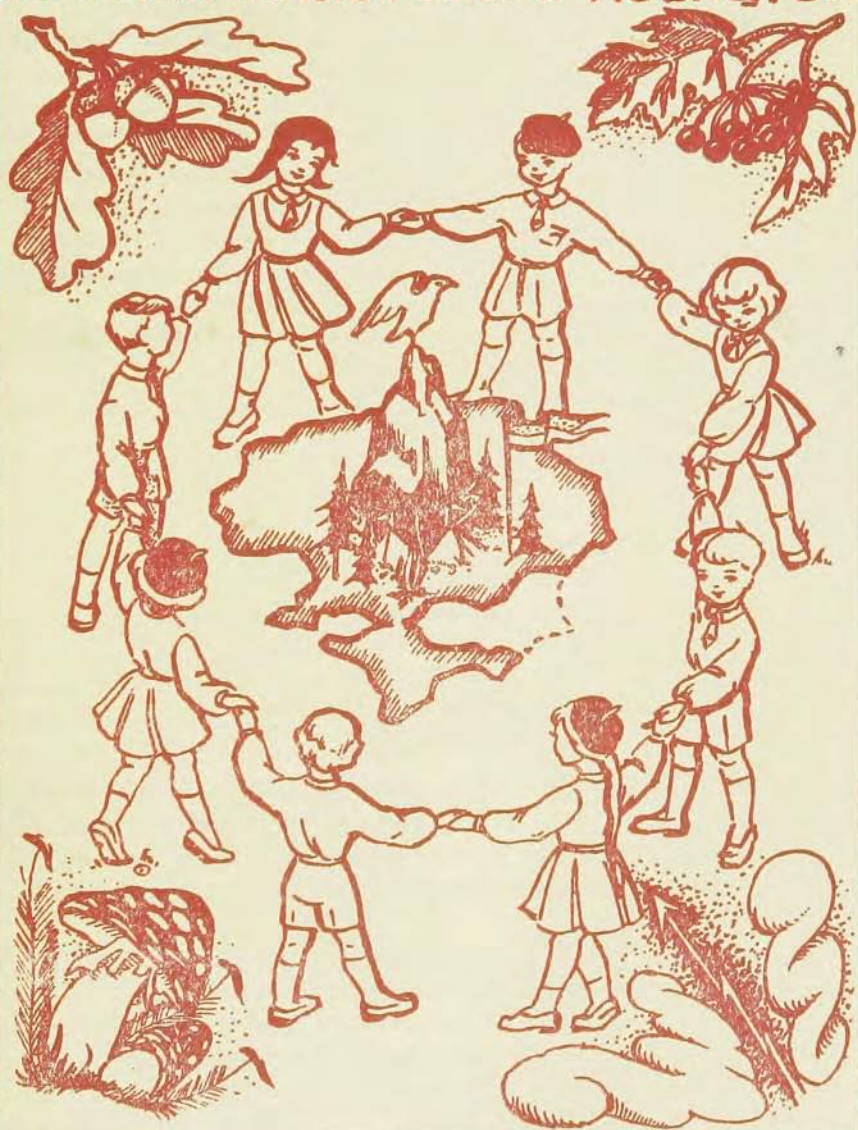

ГОТУИТЬСЯ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАТЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

“HUTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Булава

Відповідальний редактор:
пл. сен. Леся Храплива

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 9, New York

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P.L.A.S.T.” Inc.
140-142 Second Avenue
New York 3, N. Y.

Обкладинка роботи Ніни Мудрик-Мриц

З М І С Т:

Хляп за сценою	1
Ганна Дмитерко:	
Листопадові думки	6
Сірій Орел Орест:	
Братчик Юра розповідає... ..	11
Що змайструємо на новацький базар	12
Казочка без слів	17

Річна передплата — \$ 2.50. Новачки та новачки складають її на руки виховників, самотники та неновачки пересилають просто на адресу Адміністрації.

Ціна одного числа 25 центів.

Тарас Шевченко

Слава

Сонцем засіяла;

Не вмере кобзар, бо навіки

Його привітала.

Будеш, батьку, панувати,

Поки живуть люди;

Поки сонце з неба сяє,

Тебе не забудуть.

Цей вірш написав Тарас Шевченко, коли помер великий український письменник Іван Котляревський. Це той, що перший позав писати густою, живою українською мовою, а не незрозумілою, книжною, як писали до його часу. Тарас Шевченко залюбки гитав твори Котляревського.

Але цим віршем можемо звернутися і до самого Тараса Шевченка. Із цим місяцем ось закінчується Його ювілейний рік. В цьому, 1961 році ми вшановували пам'ять століття Його смерті. Цей рік кінгається, але пам'ять про Тараса Шевченка повинна остатися в серці кожної української дитини, а Його слова „Моліться Богу та згадуйте один другого, свою Україну любіть” — повинні назавжди остати в кожному серці.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 10 (71)

Грудень

1961

Мал. І. Стецьків

ХЛЯП ЗА СЦЕНОЮ

(Кімната в пластовій домівці. З неї ведуть одні двері на сцену, другі на вулицю. На столі та на кріслах лежать одяги, що в них мають передягнутися новаки на свято в гость Святого Миколая. Тепер вони на сцені відбувають пробу до свята. Чути, як вони співають „О хто, хто Миколая любить“). **Чортик Хляп** вбігає, розглядається, обнюхує все, прикладає вухо до дверей сцени).

Хляп: О, я добре потрапив! Це новаки там, на сцені, підготовляються до свята Миколая. (Наслухує). Що? Вони співають: хто любить Святого Миколая? Мабуть найбільше люблю

його я! Бо в Його день можна мені хоч на годинку вирватися з пекла та попустувати. От тепер я й можу докучити новакам за те, що вони цілий рік мені докучають. Подумайте: змайстрували таку машкару-коробочку, що ніби це я... (Розглядається). От тут вона й висить! І хто не додержує порядку на сходинах, той мусить вкинути туди грошика. Це називається, що вони „годуєть Хляпа“. Та коби хоч добре годували, не жаль було б! А то тепер такі порядні стали, що я весь час голодний! (Здіймає зі стіни коробочку-гортика та ка-

латає нею). О, чуєте?! Тільки один грошик в середині. І якже тут з голоду не заподіяти їм якої псоти? Зараз треба подумати, що я їм зроблю. Щось таке, щоби їм вистава не вдалася. *(Підіймає та розглядає кожний одяг за зергою)*. О, козак... стрілець... повстанець... Ну, але є щось і для мене! Правда большевицька шапка! *(Обнюхує її та аж пгизає)*. Аж пахне! *(Вдягає шапку)*. О, правда, що вона дуже добре сидить на моїх рогах? *(Скидає шапку)*. А, це і стрій для янгола! Хіба вони не знають, що Святий Миколай приводить завжди зі собою правдивого янгола? Ну, але коли хочуть мати штучного, то я їм послужу. *(Вдягає суконку янгола, прив'язує крила)*. Тепер мене вже ніхто не пізнає! А тут ще є щось і на голову! *(Вдягає золотий вінчик)*. Правда, що тепер я вже справжній янгол? Щоб лиш була... *(Оглядається)*... хто хвоста не побачив! *(Стукіт у двері. Хляп солодко)*: Прощу дуже!

Янголик *(Входить з вулиці)*: Вітай, брате! Як це ти так швидко дістався з неба на землю?

Хляп: А так... так, що дістався й кінець! Тож бачиш, що я тут!

Янголик: А чи не знаєш ти, чи це тут приготавлиють чемні українські новачи свято нашому Отцю Миколаєві?

Хляп: Свято то вони підготовляють, але щоб вони були чемні, цього б я не сказав!

Янголик: Ойойой, а я привіз їм цілі санки дарунків. Хотів тут залишити й вибігти назустріч Святому.

Хляп: Кажеш: цілі санки? А що там доброго?

Янголик: Все добре: цукерки, горіхи, бублики, та ще дещо... Але, видно, я не туди попав, коли ти кажеш, що тут діти нечемні.

Хляп: О ні, я цього не сказав! Вони так трохи чемні, а трохи нечемні. А ти найкраще принеси це все добро сюди, щоб ще хто не забрав, а сам швидко біжи, щоб була Святий Миколай не збився з дороги!

Янголик: То я зараз це все принесу!

Хляп: А я тобі поможу! *(Виходять і разом вносять великий кіш з дарунками)*.

Янголик: Посторожи тут біля них, а велика буде тобі вдяка від Чудотворця!

Хляп: Добре, добре! *(Поглядає ласо на кошик)*. Тільки йди вже швидко! **(Янголик виходить, Хляп обходить кошик кілька разів)**. Ну, добре він знав, що кому залишити! Зараз я віддячуся новакам за те, що мене так погано годували цілий рік! О, яблучко, правда, ти дуже хочеш, щоб я тебе з'їв?! *(Бере яблучко, кусає і кидає)*. Е ні, тут є щось ліпше: медяник! *(Виймає, надкусує, кидає)*.

Треба швидко далі шукати! Горіхи? (*Розсипає горіхи по долівці. Химерно*): Не люблю горіхів! Навіщо їх принесли? (*Нараз висмикує руку з коша*). Ав! Ав, ав, вууу! (*Вие, дуга на руку та скаже кругом сцени. З других дверей висуває голову* **Новак**): Хто тут так кричить? Наш братчик казав мені попросити, щоб було тихо, бо ми не можемо... (*Помітив, що це янгол*). Ой, пробачте, я не знав, що ви янгол!

Хляп: Янгол чи не янгол, але я попик собі дуже руку! Ав, ой-ой! (*Махає рукою*).

Новак: Я зараз покличу братчика, щоб дав першу допомогу. (*Вибігає*).

Хляп: От тобі халепа! Ав, ой-ой! Як пече! Але я не хочу бачити ніякого братчика! Я його боюся! Де б мені сховатися? (*Залазить під стіл. Задвору входить Святий Миколай, перед ним Янголик*).

Янголик: Оттуди, Преподобний Отче! Тут я залишив дарунки і сторожу біля них поставив. (*Побагив порозкидані ласощі*). Ов, а це що?

Св. Миколай: Яку ж це ти сторожу поставив? (*З другої кімнати входять Новаки, несуть ліки та перев'язки, за ними Братчик*).

Братчик (*До новаків*): А де ж цей ваш янгол? (*Завважив Святого Миколая*). Поклін Тобі, Святий Отче! Кажуть мені новаки, що трапилося якесь ли-

хо твояму янголові, а пластун завжди готовий помагати!

Святий Миколай: Тобі треба допомоги, янголе?

Янголик: Ні, мені ні. Може це тому янголові, що його я залишив сторожити дарунки? Але... але де він?

Новаки: Де він? (*Погинають всюди шукати, витягають Хляпа з-під стола*).

Хляп (*Пищить*): Ой, уважайте!

Св. Миколай: О, я добре знаю, чий це голос! Це ти, Хляпе?

Хляп (*Покірно*): Я, Отче...

Св. Миколай: А що ж тобі сталося?

Хляп: Я хотів перевірити, чи всі дарунки є в коші та обпик руку!

Св. Миколай: Гарно ти глядів, що все понад'їдане! Але до чого ти руку обпик?

Хляп (*Плаксиво*): Не знаю...

Св. Миколай: То покажи, янголе, йому та всім, що ми привезли.

Янголик (*Виймає з коша багато книжок*).

1. **Новак**: Книжечки!

2. **Новак**: Українські книжечки!

3. **Новак**: Ми про них просили в листі до Святого!

Св. Миколай: Просили і я вволив ваше прохання. (*Роздає книжки*). Беріть їх та читайте пильно, бо велика в них сила. Недаром же обпекли вони нечистого, мов вогнем! Будете їх читати, то й самі навчитесь всяке лихо перемагати. Не забувайте про це ніколи!

Новаки (*Кланяються*): Не забудемо, Отче! Заслона.

ЧИ ЗНАСТЕ ІХ?

..... був священником та проживав у печері в Берестові. Його побожність, чесність та мудрість звернули на себе увагу князя Ярослава Мудрого. Князь порадив українським єпископам обрати..... митрополитом. Це був перший український митрополит. Митрополит..... написав твір „Слово про закон і ласку”, що в ньому порівнює Старий Завіт з Новим. При кінці цієї книжки містить свою проповідь, що її виголосив у честь князя Володимира Великого в Десятинній церкві в Києві. Назвав її „Похвала князеві Володимирові”. В цій похвалі видно, як любив митрополит..... свою землю та який гордий був, що він її син.

..... походив із старої української боярської родини, що в ній здавна було багато священників

та церковних достойників. В молодому віці..... вступає до монастиря оо. Василіян та там працює на щораз більше відповідальних становищах. Згодом стає митрополитом та головою Української Католицької Церкви. Під час першої світової війни, коли москалі зайняли Галичину, вони ув'язнюють..... та засилають на два роки в глиб Росії. Повернувшись із заслання,..... відважно стає в обороні українців проти ворогів: поляків, москалів, німців.помагає українським студентам, сиротам і бідним. Дас гроші на українські часописи, також і дитячий „Наш приятель”. великий приятель пластової

молоді. У 1928 році дарує пластунам площу на Соколі під пластові табори. Новацтву віддає приміщення у Підлютому в горах Карпатах, де відбувалися новацькі табори у роках 1928-1929. Дарує

теж матеріал та місце на будову новацького табору в Остодорі. помер у 1944 році. Тепер у Римі роблять заходи, щоб проголосити слугу Божого.... святим.

..... був ректором Богословської Академії у Львові, де вчилися українські священники. Митрополит Андрей Шептицький назначив його своїм наслідником. Після смерти Андрея Шептицького..... стає митрополитом. В

1944 році большевики зайняли Україну і почали переслідувати Українську Церкву. В 1945 році ув'язнюють..... нічню та засилають на 8 років каторжних робіт у Сибір. Опісля продовжили кару ще на 7 років. важко страждає в далеких снігах Сибіру за те, що вірить у Бога і служить Йому. Ми всі молимося, щоб Бог дав нам волю, і щоб митрополит..... міг повернутися до Львова, поміж своїх вірних.

РОЗГАДКИ З ЛИСТОПАДА
ПОЛКОВНИК
ДМИТРО ВІТОВСЬКИЙ

**ГЕНЕРАЛ
МИРОН ТАРНАВСЬКИЙ**

ГАННА ДМИТЕРКО

Ганна Дмитерко-Ратич

ЛИСТОПАДОВІ ДУМКИ

(У листопадовому числі бачили Ви світлину Січового Стрільця Ганни Дмитерко. Якщо Ви самі не вгадали чи не допиталися у старших, хто це, то в цьому числі маєте розгадку. На прохання Редакції „Готуйсь” пані Ганна Дмитерко, що належить теж до Пластового Сеньйорату, написала цих кілька слів для читачів „Готуйсь”).

Дорогі Молоді Друзі!

З нагоди сорок третіх роковин Листопадового Зриву хочу поділитися з Вами деякими спогадами. Хочу розказати Вам, як підготовлялася молодь на рідних землях, в Україні, до того, щоб знов відновити Українську Державу. Це й сталося дня 1-го ли-

стопада 1918 року, і про цей день Ви певно багато знаєте.

Хочу Вас, Друзі Новаки, перенести на хвилину на рідну землю, і то до столиці Західної України, Львова, та його околиць. Його Ви ще не бачили, отже уявіть собі землю, таку, як тут, тільки там вона краща: українська. Сонце світить там ласкаво й ніжно, дощик росить, а вітер наче цілує. Гарна, дуже гарна наша Батьківщина, Україна. Бувають там тріскучі морози, але є й пекуче сонце, таке тепле, що на півдні України дозрівають такі овочі, як у країнах, де завжди літо.

А тому, що наша земля така гарна й багата, вороги-сусіди від століть держать її в неволі, і то-

му ми мусимо скитатися по чужих країнах.

Як завжди, всі ворожі несправедливості найбільше боліли нашу молодь, і тому молодь завжди шукала доріг, щоб згуртувавшись, боротися проти ворога. Для того й створили ми тайний Пласт ще п'ятдесят років тому.

Про це й хочу Вам розказати. В першу чергу хочу пояснити Вам у кількох словах, чому Пласт мусів тоді бути тайний. Ми жили тоді під владою Австрії, а в цій державі українці не мали великої свободи. Поляки захопили там владу в свої руки та не дозволяли вчити по школах української мови, історії, літератури. Учителі українці мусіли вчити з підручників, що їх призначила чужа влада. Коли котрий не хотів так учити, його звільняли з посади або переносили з місця на місце. Тому молодь в усіх середніх школах Галичини (ці школи називалися гімназії та семінарії), творила тайні гуртки та там, при допомозі старших студентів вчила про Україну.

У таких гуртках започаткувався й Український тайний Пласт. Було це якраз 50 років тому, у вересні 1911 року. При вулиці Коперника у Львові, під числом 16 була простора зала товариства „Січ“. Там зібралася того дня молодь усіх тайних гуртків. Сходи-ни були назначені на четверту годину, але учасники сходилися вже від другої, щоб хто не завважив. Бо якби це донеслося до

шкільної влади, всіх цих учнів були б прогнали зі шкіл. Залю притемнили від вулиці густими заслонами; зібрані хлопці та дівчата говорили півголосом. Зібралася понад 70 учасників, всі в шкільних одностроях. Тільки три були в звичайних одягах. Один, у капелюсі та чорній пелерині, з топірцем у руках; це був Осип Семенюк. Топірець — це був знак, що він був осаулом „Січі“. Опісля став він сотником Українських Січових Стрільців. Другий чорнявий, в окулярах — був Іван Чмола з Перемишля, третій був Калинович.

Почав говорити товариш Чмола (тепер ми кажемо „друг“, а

Ганна Дмитерко із своєю Ріднею, в день перед тим, як її сини пішли слідом своїх батьків до Першої Дивізії Української Національної Армії, щоб далі боротися за Україну. Один із них загинув у битві з большевиками під Бродами.

**Ганна Дмитерко-Ратичева
зі своєю ріднею та внуками-пластунами:
Дарцею й Миколкою.**

~~~~~
тоді так казали). Своїм притишеним, таємничим голосом розказував нам, що ми повинні багато читати, вчитися, мандрувати, щоб пізнавати свій Рідний Край, свої гори й ріки, своїх людей. Ми повинні гартуватися і приготуватися до великих діл.

Іван Чмола був сам захоплений і зумів так захопити всіх, що яких 50 учасників вписалося зараз до Пласту. Бо наша молодь вже здавна мріяла про таку установу. Тому так радо її прийняла. Вписаних поділили зараз на два гуртки. Провідником першого став друг Чмола, другого Семенюк. Нас, дівчат, вписалося тоді сім. Досі живе із них, крім мене, ще три: одна в Австралії, дві у Львові.

Друг Чмола розказав нам, що маємо робити, і ми почали завзято підготовлятися. Хто знав друга Чмолу, той знає, що в нього не було нічого неможливого:

з-під землі добуде, а постарасться, щоб було все готове як слід та на час. Того теж вимагав він і від нас. Ми не жаліли ніяких трудів, щоб лиш виконати наказ. Вже на чергові сходи ми постарали ми шатра, палиці та шнури. Нам роздали вказівки, друковані на малій машині, шапірографі. Там було написане все, що було потрібне до проб: в'язання вузлів, пізнавання слідів, знакування в поземеллі, азбука Марзе, передавання вісток, вправи в полі. Ми постановили відбувати сходи раз в тиждень, а вправи в кожную суботу чи під свято. Відбували ми теж і нічні вправи. Нашу першу прогулянку відбули ми на найвищу гору в Чорногорі, на Говерлю. Вже від тоді заправлялися ми до важкого вояцького життя.

Воно й настало незабаром, бо вже після трьох років. І наша молодь була вже добре приготована до цього, та не лякалася й життя віддати, коли цього треба було для Батьківщини. Пластуни перші зголосилися в ряди Українських Січових Стрільців у 1914 році, а багато з нас перебирало владу дня 1-го листопада 1918 року. Багато з нас боролось на степах України в рядах Української Галицької Армії.

Тому, коли Ви, мої Друзі-Пластунята живете тепер у країні свободи, не забувайте Вашої Рідної Землі. Вчіться та гартуйте Вашу душу й тіло. Бо може знов повторитися Листопад. І тоді треба

Вам буде допомогти нашим рідним братам в Україні скинути большевицьке ярмо.

Вам, Пластовій Молоді, передали Українські Січові Стрільці свої

звичаї. Бережіть та плекайте їх, бо тільки знаючи та придержуючись того, що було колись, зможете створити щось ще краще в майбутньому!

„ГОТУЙСЬ” ГОВОРИТЬ ДО СВОЇХ ЧИТАЧІВ

Дороге моє Новацтво!

Коли скажемо, що надходить місяць грудень, то зразу Ви собі щось подумаете. Щось, що приходить раз в рік, і то саме в місяці грудні. Ого, я добре вже знаю, що Ви подумали! Що дня дев'ятнадцятого грудня припадає свято Святого Отця Миколая, а цього свята Ви вже дуже ждете. Правда?

Святий Миколай був колись найстаршим священиком-єпископом у місті Мирі в Малій Азії. Ціле своє життя допомагав бідним людям. Але не хотів, щоб його за те славили, тому потайки, ніччю, підкидав свої дарунки тим, що їх потребували. І до сьогодні це Він робить, або в Його честь можете робити і Ви, коли то посилатимете дарунки тим дітям, що їм багато чого недостає.

Але в грудні припадають теж іменини одного славного українського Архiepіскопа-Митрополита. Його певно Ви знаєте, про нього чували, бо був Він і великим добродієм молоді, а особливо новацтва. Та я не скажу Вам, як Він називався, а тільки у розділі „Чи знаєте їх?” подаю Вам Його світлину враз з іншими двома українськими митрополитами. А Ви відгадайте та скоро напишіть мені, як вони всі три називалися. Але скоро, бо в січні я вже напишу Вам розгадку, а тоді . . . не буде що розгадувати!

Так отже тепер певно сядете писати листа до Св. Отця Миколая. Пишіть, та вважайте, щоб лист був без помилок, бо цього Святий дуже не любить! Він же приносить багаті дари тільки тим дітям, що пильно вчать писати та читати по-українськи та знають, як треба писати.

Але в грудні ще про одно слід подумати: кінчається рік, і якщо Ви ще не склали передплати Вашим Сестричкам чи Братчикам на сходах, то на наступні сходи вже не забудьте взяти зі собою два і пів доляра, щоб я міг приходити знов до Вас через цілий новий рік!

Ваш „Готуйсь”

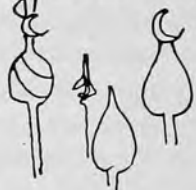
Дорогий „Готуйсь“!

Козаки мали летописи і там було написано, що козаки робили, а ми маємо Тебе

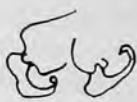

Ми хотіли послати Тобі передплату на рік 1962, але не мали грошей.

Братчик казав, що козаки ходили в походи на турків та здобували всеяке добро

(так турки втікали!)

А що нам зробити?

Твої „Гаманці“

Мал. Р. Ваб'юк

БРАТЧИК ЮРА РОЗПОВІДАЄ ПРО ЗЕМЛЮ

— Прошу братчика, — спитав Ірко — а чи можна цілу Землю зважити?

— Це не легка справа — відповів братчик Юра. — Поперше, нема такої великої ваги, щоб на неї можна було покласти цілу земську кулю. А подруге, навіть коли б і була така вага, то на чому ми би ту вагу поставили? Але є ще інший спосіб. У сімнадцятому столітті, тобто 300 років тому, жив такий учений, що називався Ісаак Ньютон. Він відкрив закон загального притягання, тобто що кожна річ у всесвіті притягає кожную іншу річ. На підставі того закону можна обрахувати вагу Землі. Вперше обчислили її в той спосіб, що повісили тягарець на шнурку недалеко високої гори й побачили як сильно гора притягає тягарець. Тоді знаючи, скільки разів ціла Земля є більша від гори, обчислили вагу земської кулі. Тепер це роблять дещо інакше. Є спеціальний прилад, який міряє настільки олов'яна куля притягає меншу кулю. Знаючи, скільки разів Земля є більша від олов'яної кулі, можна обрахувати вагу Землі. В цей спосіб обрахували науковці, що Земля важить понад три секстільйони тонн.

— А чи Земля все була така, як тепер?

Мал. Р. Баб'юк

— О, ні! Учені думають, що Земля постала зі Сонця. Як я вам уже казав, Сонце — це велика куля розжарених газів. Отож можливо, що колись дуже, дуже давно велика зоря перелетіла у всесвіті недалеко від Сонця й під впливом взаємного притягання частинка сонцевих газів віддалася від решти Сонця й з неї постала наша Земля. Спочатку це була куля розжарених газів так як Сонце, але чим далі віддалялася вона від Сонця, тим більше стала холодніти, аж гази перемінилися в рідину.

— Це так, як пара перемінюється у воду, коли стигне, правда? — завважив Данко.

— Подібно, Данку. Отже та рідина куля що далі то більше то більше стигла, аж за кілька тисяч літ її поверхня сціпеніла й стала твердою. Ця зовнішня твер-

да луска щораз то грубшала, аж поки ціла Земля не стала тверда, як тепер.

— То тоді не було звірят на Землі? — спитав Олесь.

— Спочатку не було. Перші на Землі появилися мохи, а дальше й інші рослини. Тоді вирости велетенські дерева, яких уже тепер на Землі не маємо. Цей період називаємо віком велетнів — дерев. Пізніше, яких 200 мільйонів літ тому, почався вік повзунів. Тоді жили на Землі величезні динозаври.

— Так, я бачив кістяк динозавра в музею! — скрикнув Андрійко.

— А правда, що це дуже великий кістяк? Деякі з тих звірів важили по 40 тонн і більше й були довгі до 20 метрів (60 стіп). Вік повзунів тривав 140 мільйонів літ і 60 мільйонів літ тому почався вік ссавців, бо ссавці стали найдосконалішими звірями.

— І тоді з'явилися на Землі люди? — спитав Олесь.

Мал. Р. Баб'юк

— Учені думають, що перші люди з'явилися на Землі один мільйон літ тому. А записану історію про людей маємо лише за останніх сім тисяч літ. Отже бачите, що Земля зовсім не молода, а люди, хоча найрозумніші істоти на Землі, але є теж і наймолодші!

ЩО ЗМАЙСТРУЄМО НА НОВАЦЬКИЙ БАЗАР

Що таке „базар”, добре знаєте. Звичайно перед Різдом різні товариства влаштовують базар; часто й новацтво влаштовує його. На базар приходять батьки і знайомі новаків та купують те, що новаки самі встигли зробити. І це власне дуже важне! Бо часто так буває, що новаки йдуть у крамницю, купують якісь ласощі чи прикраси на ялинку, а потім хо-

чуть, щоб їх батьки та знайомі це купували. А те саме батьки могли б бути купити і в крамниці — навіщо ж їти їм на новацький базар? Коли вони приходять, то хочуть купити щось таке, чого деінде не дістанеш, щось таке, що Ви самі зробили. Бо тоді воно куди краще та має більшу вартість, як зроблене в фабриці та куплене в крамниці.

Але що таке зробити? — спитаєте. Тому якраз і погляньте на дві чергові сторінки, пригляньтеся їм добре та знатимете, що й як. Тоді побачите, що зробити це все дуже легко, та й матеріял, що з нього це зроблене, теж неважко постарати.

Перша річ — це **стрічка на голуву** для дівчинки. Вона зроблена з барвної вовняної матерії, що її звать повсть (фільц). Це тому, що ця тканина не вистріплюється, коли її вкרוїти. Коли витнете вже стрічку, візьміть повстяні шматочки двох інших барв (наприклад: стрічка синя, а до того помаранчева і темніша синя), та повитинайте із них багато таких зірочок, як на малюнку. Важне, щоб ці всі три барви підходили одна до одної. А тепер поскладайте по дві зірки так, щоб промені спідньої виглядали з-під верхньої та попришивайте на стрічці. Щоб міцніше держалося, можна пришити по середині зірки ще маленький коралик. Або часом можна дістати у крамниці з всячиною такі шматочки повсти, що зі споду підклеєні. Тоді можна наклеїти зірки. Також треба пришити до кінців стрічки гумку, щоб держала стрічку на голуві, і... готово!

Друге — це **коробка із поштових карток**. Таких карток певно знайдете багато в себе дома. Потрібно Вам вісім цілих карток, а чотири треба буде обтяти, щоб якраз підходили висотою до берегів другої картки. Гарно, коли добе-

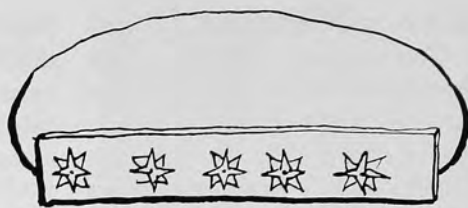
рете на одну коробку картки з подібними малюнками: лише з самими квітками, або з самими звірятками, або з самими красвидами. Картки складаєте по дві, так, щоб малюнки були на верху, і обшиваєте їх ниткою до вишивання, стібом, що зветься „обмітка”.

Тому, що дві картки разом доволі тверді, добре спершу поробити у них дірки грубою голкою, пробиваючи їх ударом чогось твердого, наприклад, дерев'яною шкатулкою, а потім вже шиття піде гладко.

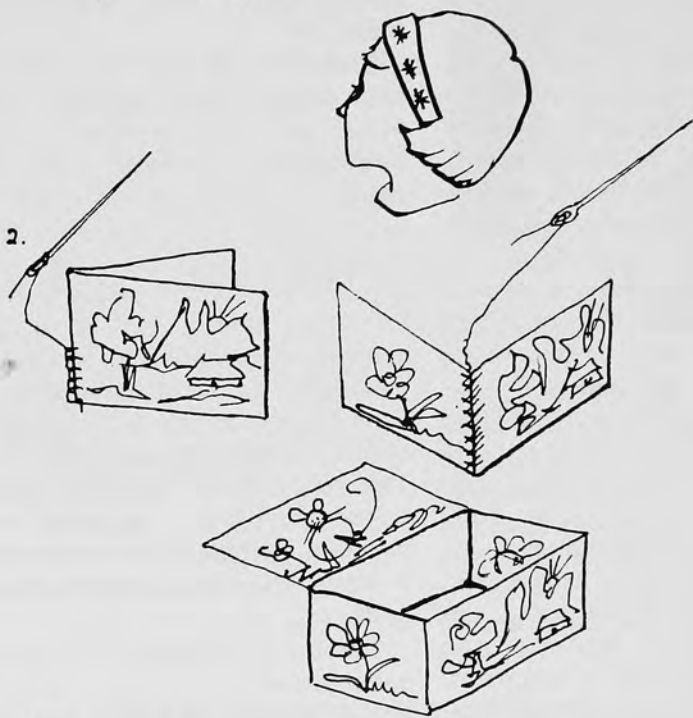
Коли всі картки обшиті, прикладаємо береги одні до одних, так, як мають вони стояти у коробці та споюємо ниткою так, що беремо нею разом по ключці із обмітки з однієї та другої картки. Так споюємо всі боки та причіпаємо один берег накривки — і коробка готова. Коли виконаєте її старанно, певно кожний схоче купити!

Третє — це **котик** із картону, поспинаний затрісками, так, що може перехиляти головку та сам перехилятися. Тулів разом з хвостиком витинаєте з картону, як на образку, а окремо голову з вушками та підставку. Її треба зігнути там, де лінії крапками. Тоді берете три великі та сильні затріски (мама певно має дома зайві та радо вам дасть!) та спинаєте їх через картон. Раз буде така затріска держати голову й тулів, а ще до того буде виглядати, неначе ротик kota, а дві долішні

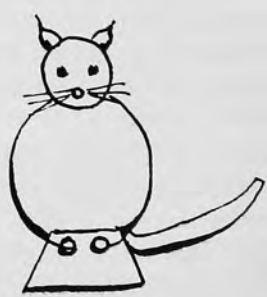
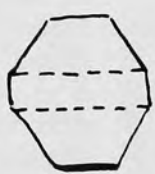
1.

2.

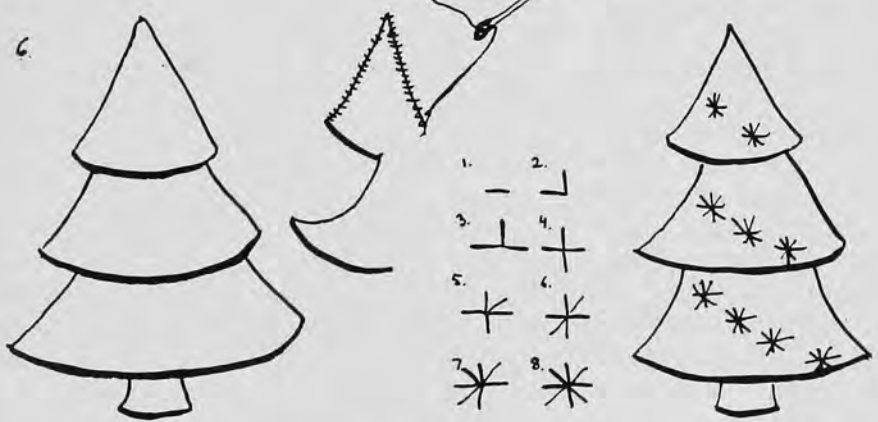
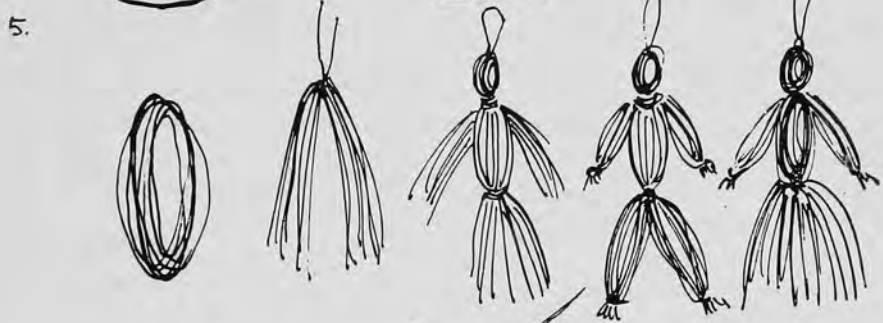

3.

Мал. Р. Баб'юк

будуть придержувати картон ту-
лова поміж двома берегами під-
стави та виглядати, як лапки ко-

та з пазурчиками. Хвіст треба,
очевидно, відігнути назад, щоб
лежав на столі.

Четвертий предмет, це ялинка з картону, щоб до неї можна закладати святочні картки. Як знаєте, таких карток з привітаними з нагоди Різдва приходить дуже багато, і погано, якщо вони ляжать усюди без порядку.

Як виглядають обидві частини ялинки, бачите на образку. Треба їх тільки нарисувати на картоні у побільшенні та витяти. Потім, у розрізи треба вкласти одну ялинку в другу і вона буде стояти. А в прорізи на гілках можна вкладати картки. Ось і ціла штука. Звичайно, можна цю ялинку відповідно розмалювати, виліпити барвним папером, поналіплювати на ній барвні зірочки чи цілу обвити блискучою станіолею. Це вже до вашої вподоби. Так вона стане ще краща.

П'яте — це лялечки з волічки. Можна повішати їх на ялинку, а можуть і служити як прикраса до суконки чи плаща. Малі діти можуть ними бавитися.

Робимо їх так, що спершу намотуємо багато волічки на чотири пальці руки, опісля здимаємо її з руки та перев'язуємо сильно іншою ниткою. Далі зв'язуємо трохи нижче — це буде шия, далі пояс (але треба залишити по кілька пасем волічки на руки) а ще далі, якщо хочемо, щоб лялька була в штанцятах, зв'язуємо

по половині волічки окремо. Потім ще обтинаємо „руки“ та зв'язуємо їх у суглобах. Ось і лялечки готові! А щоб можна їх завішувати, треба причепити нитку до тієї, що нею ціле пасмо зв'язане на вершку голівки.

А останнє, це дарунок, який певно кожний радо купить для своєї матері. Це подущинка на голки в формі ялинки. Треба тільки витяти дві такі ялинки, як на образку, із зеленого сукна чи повсти. Опісля вишиваємо на них зірки нитками до вишивання різних барв. Як вишивати зірку, бачите на малюнку. Важне лиш, щоб кожний промінчик зірки починати від середини, тоді гарно буде виглядати. А коли вишивка готова, спершу зшити обидві ялинки разом зеленою ниткою з одного боку, опісля випхати сильно подушечку ватою і зашити аж до кінця. Хто хотів би її ще особливо прикрасити, може нашити, зашість вишиваних зірок коралики чи блискучі кружечки-цекінки. Але це треба робити, поки обидві половини подушечки не зшиті.

Бачите, скільки то гарних речей можна зробити так легко! Ану спробуйте, а що найкраще вдасться, зробіть із цього світліну та пришліть, щоб і „Готуйсь“ міг радіти Вашим успіхом!

А де оповідання до цих образків? — спитаєте. В цьому й справа, що оповідання треба Вам самим видумати, гарненько написати та прислати до „Готуйсь“. Тільки поспішайте, щоб „Готуйсь“ міг надрукувати Вашу відповідь ще в січневому числі! Перший образочок вгорі

Мал. І. Савойка

з-ліва, другий з-права, третій у другому ряді з-ліва (коли держите журналік перед собою) і так далі.

From:

„P L A S T”, Inc.
140-142 2nd Ave
New York 3, N. Y.

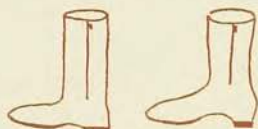
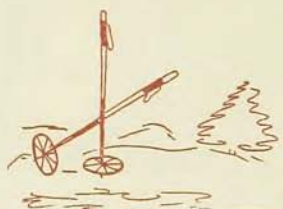
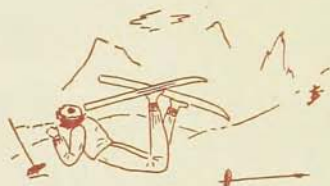
To:

Miss N. & Mr. W. Kulynych
101 St. Marks Pl.
New York 9, N. Y.

НОВАЦЬКИЙ СЛОВНИК

Подала Світлана Луцька
Мал. Ксеня Кльофас

Рукавиці

gloves
die Handschuhe

Шапка

cap
die Mütze

Снігівці

boots, galoshes
die Schneeschuhe

Лещети

skies
die Schlittschuhe

Кийки

sticks
die Skistöcke

Снігова куля

snowball
der Schneeball